

Dit belette hem echter niet met eene buitengewoon hoffelijke buiging voor den jonkman in het zwart fluweel stil te staan, en met veel ophef uit te roepen:

— „*Baccio le mani del clarissimo Signore Van der Voort!*”

De stem, waarmede deze Italiaansche begroeting werd uitgesproken, klonk zonderling, en wekte de algemeene aandacht. De krijschende toon was zóó doordringend, dat zelfs Bredero uit zijne mijmering met een toornig gebaar ontwaakte. Er viel niet aan te twijfelen, daar stond hij, de man, welken hij den vorigen avond nog aan half Amsterdam op Coster's Academie had vertoond: Ridder Theodore Rodenburgh. Deze had den rug naar Bredero gewend, en boog zich bij ieder der woorden van den vriend, door hem Van der Voort genoemd. Eene pooze werd het gesprek, maar op minder luiden toon, in het Italiaansch voortgezet.

Bredero's oogen fonkelden van toorn, maar hij bedwong zich. Hij wilde zich op den achtergrond houden, en, zoo mogelijk, een blik opvangen dier wonder-mooie oogen, wier tooverachtige bekoorlijkheid hij nimmer zou kunnen vergeten. De roodblonde jonkvrouw was in hoogst ernstig overleg met hare zuster en den koopman Swijnskop. Zij schenen tot den aankoop van de prachtige zijde te besluiten. Plotseling nam de donkere Van der Voort den Ridder Rodenburgh bij de hand, en, zich tot de beide dames richtend, sprak hij:

— „*Signora Elisabetta! Signora Madalena! Il Cavaliere Rodenburgh!*”

De jonkvrouw in bleekblauw satijn, als Magdalena door Van der Voort aangesproken, wendde zich het eerst om met een statigen hoofdknik, zonder een zweem van een glimlach. Daar de Ridder Rodenburgh steeds diepere strijkages maakte, zei ze met eene toonvolle altstem:

— „*Ringrazio, Signore!* . . . doch zoo het Uwer Edelheid beliefte, sprak ik liever Nederduitsch. Uwe Edelheid is Amsterdammer?”

— „*Andwerpenaar, Signora!*”

— „Dat is al eens! Mij mondt onze gemeene Duitsche sprake beter dan de Italiaansche!”

— „In welke sprake Uwe Edelheid belieft, ik zal mij resigneeren naar uw bevel, wetende, dat uw lieflijke mond mijne ziel ten lichaam zal uittrekken door de ooren!”

Eene huivering van woede deed Bredero ineenkrimpen, maar hij bedwong de grimmige verwensching, die hem naar de lippen steeg. Deze hemelsche jonkvrouw mocht dus met den gek in folio minnelijk spreken — en hij kon toezien.

Hij verstond niet, wat zij antwoordde, want zij wendde zich om, en betrok den jonkman met den bruinen mantel in de kennismaking. Daarop scheen het of men Rodenburgh en Van der Voort raadpleegde over de fraaie zijde, want er werden allerlei uitroepingen geslaakt over de wonderschoone kunst van op satijn te schilderen. Er volgden nu diepe, zeer zonderlinge diepe, buigingen van Ridder Rodenburgh, die de met een witten, opengewerkten handschoen bedekte hand der roodblonde jonkvrouw eerbiedig aan zijne lippen bracht,